

Com em fereix la consciència, això que ha dit!
La cara d'una prostituta, emmascarada
sota un gruix de pintura, no és més llejia
que els meus actes maquillats amb paraules.
Oh, càrrega feixuga!

POLONI

El sento que ja ve, senyor. Amaguem-nos.

(*Entra Hamlet.*)

HAMLET

Ser o no ser, aquest és el dilema:
rés més noble sofrir calladament
les fletxes i els embats d'una Fortuna indigna,
o alçar-se en armes contra un mar d'adversitats
i eliminar-les combatent? Morir, dormir: res més...
I si dormint s'esborren tots els mals del cor
i els mil estigimes naturals heretats per la carn,
¿quin desenllaç pot ser més desitjat?
Morir, dormir... dormir... i potser somiar...
Sí, aquest és l'obstacle: no saber
quins somnis acompanyaran el son etern,
un cop alliberats d'aquesta pell mortal,
és el que ens frena i fa que concedim
tan llarga vida a les calamitats.
¿Per què aguantem, si no, l'escarni d'aquests temps,
el jou dels opressors, el greuge dels superbs,

l'amor burlat, la lentitud de la justícia,
l'orgull de qui té un càrrec o el desdeny
dels ineptes pel mèrit pacient,
quan un mateix pot liquidar els seus comptes
amb una simple daga? ¿Qui arrossegaria
el pes d'aquest bagatge tan feixuc
tota una vida de suors i plans,
si no fos que el temor d'alguna cosa
més enllà de la mort, aquell país inexplorat del qual
no torna mai cap viatger, confon la voluntat
i fa que preferim patir mals coneguts
a fugir cap a uns altres que desconeixem?
I així la consciència ens fa covards a tots,
els colors naturals del nostre impuls
empal·lideixen sota l'ombra de la reflexió,
i empreses de gran pes i gran volada
per aquesta raó desvien el ser curs, i perden
el nom d'accions... Però silenci...
La bella Ofèlia!... Nimfa, en les teves oracions
recorda tots els meus pecats.

OFÈLIA

Senyor...

¿Com heu estat, altesa, durant tots aquest dies?

HAMLET

Bé, bé, molt bé, molt bé... Gràcies humils.

142

OFÈLIA

Senyor, tinc records vostres
que us volia tornar des de fa temps,
i us pregaria que els volguéssiu acceptar.

HAMLET

No t'he donat mai res, jo.

OFÈLIA

Vós sabeu prou que sí, senyor...
I amb frases perfumades d'un alè tan dolç
que encara els enriquia més. Ara han perdut
el seu perfum, i per això us els torno;
perquè el regal més ric, per un cor noble,
es torna pobre si el que l'ha donat
es torna esquerp. Teniu, senyor.

HAMLET

Ahà! ¿Ets honesta?

OFÈLIA

¿Senyor...?

HAMLET

¿Ets bella?

143

OFÈLIA

¿Què volen dir, senyor?

HAMLET

Que, si ets honesta i bella, la teva virtut no hauria d'acceptar cap tracte amb la teva bellesa.

OFÈLIA

¿Què millor que la bellesa, senyor, per tenir tractes amb la virtut?

HAMLET

Sí, tens raó; perquè és més fàcil que el poder de la bellesa converteixi la virtut en alcavota que no pas que la força de la virtut faci que la bellesa se li assemblí. Això abans era una paradoxa, però en aquests temps és cosa demostrada. Jo t'havia estimat.

OFÈLIA

És cert, senyor; així m'ho van fer creure.

HAMLET

Doncs no t'ho hauries d'haver cregut; perquè, per

144

molt que empel·lin de virtut la nostra vella soca, sempre quedarà el regust d'abans. No t'estimava.

OFÈLIA

Doncs encara vaig ser més enganyada.

HAMLET

Vés-te'n a un convent. ¿O és que vols concebre pecadors? Jo sóc un home de virtut moderada, i tanmateix podria acusar-me d'unes coses que valdria més que la meva mare no m'hagués parit. Sóc orgullós, veniàtiu, ambiciós... amb més pecats a la meva disposició que cervell per encabir-los, imaginació per donar-hi forma i temps per cometre'ls. ¿Què hi fan els individus de la meva espècie arrossegant-se entre la terra i el cel? Som tots uns perfectes canalles: no te'n creguis ni un. Vés a un convent i queda-t'hi. ¿On és el teu pare?

OFÈLIA

És a casa, senyor.

HAMLET

Doncs que tanquin amb clau totes les portes: així només podrà fer el ridícul a casa seva. Adéu.

145

OFÈLIA

Cel misericordiós, ajudeu-lo!

HAMLET

Per si mai et casessis, et donaré de dot aquesta creu: ja pots ser casta com el gel i pura com la neu, que no et podràs escapar de la calúmnia. Vés-te'n a un convent. Adéu. O, si t'has de casar tant sí com no, casa't amb un creti; perquè els homes intel·ligents saben prou bé en quina mena de monstres els convertiu. Au, vés-te'n a un convent! Vés! I de pressa! Adéu.

OFÈLIA

Poders celestials, cureu-lo!

HAMLET

Ja sé com us pinteu, m'ho han explicat prou bé. Déu us dóna una cara i vosaltres us en feu una altra. Camineu fent saltirons o remenant el cul, arrossegueu les esses quan parleu, poseu mals noms a tota criatura vivent i feu passar per ignorància la vostra mala fe. Prou! No vull parlar-ne més, que això m'ha tornat boig. No hi haurà més matrimonis, ¿em sentis? Els que ja estan casats—tots menys un—seguiran vius; els altres seguiran tal com estan. Au, vés-te'n a un convent!

146

OFÈLIA

Oh, que un cervell tan noble s'hagi destruït...!
L'ull, la llengua i l'espasa del soldat,
del cortesà, del savi, l'esperança
naixent d'un regne més feliç, mirall
i pauta de costums i bones formes,
abans exemple de tothom i ara ensorrat!

I jo, la dona més desventurada,
que havia assaborit la dolça música
de les seves promeses, he de veure
aquella noble i sobirana intel·ligència
desafinada com un carilló trencat,
la forma de la joventut més esclatant
malmesa pel deliri. Oh, pobra de mi!
Haver vist el que he vist, veure el que veig!

(*Entren el Rei i Poloni.*)

REI

¿Amor? No tiren cap aquí els seus sentiments;
i el seu parlar, si bé una mica discordant,
no era el parlar d'un boig. La melangia
està covant alguna cosa en la seva ànima,
i em fa por que al moment que això es desclogui
pugui ser perillós. Per prevenir-ho
he pres un ràpid determini,
que és el següent: l'enviaré a Anglaterra,
per reclamar els tributs endarrerits.

147